SUPERIORITATE

-Arthur C. Clarke-

Prin prezenta declaraţie, pe care o dau de bunăvoie şi nesilit de nimeni, doresc mai întâi să specific cu claritate că nu încerc în nici un chip să câştig simpatia cuiva şi nici nu mă aştept la vreo diminuare a eventualei sentinţe pe care o poate pronunţa Tribunalul. Scriu aceste pagini în încercarea de a dezminţi unele dintre articolele mincinoase publicate în ziarele la care mi s-a permis accesul şi difuzate prin staţia radio a închisorii. Ele au oferit o imagine complet falsă asupra adevăratei cauze a înfrângerii noastre, de aceea, în calitate de conducător al forţelor armate în momentul încetării ostilităţilor, consider că este de datoria mea să protestez împotriva acestor defăimări.

Sper, de asemenea, că prezenta declaraţie poate explica motivele pentru cererea adresată până acum, în două rânduri, Tribunalului în scopul de a-l convinge să-mi acorde o favoare faţă de care eu nu pot vedea vreun posibil temei de refuz.

Cauza esenţială a eşecului nostru a fost una simplă; în ciuda tuturor afirmaţiilor contrare, ea nu s-a datorat lipsei de curaj a oamenilor noştri sau unei erori a Flotei. Ne-a învins un singur lucru — inferioritatea ştiinţifică a inamicului. Repet: inferioritatea ştiinţifică a inamicului.

La declanşarea războiului, nu aveam nici un fel de dubii în privinţa victoriei noastre finale. Flotele reunite ale aliaţilor noştri depăşeau cu mult, ca număr şi dotare, pe cele ale inamicilor, şi în aproape toate domeniile tehnicii militare le eram superiori acestora. Am fost siguri că vom putea menţine respectiva superioritate. Din nefericire, convingerea noastră s-a dovedit a fi numai excesiv de justificată.

În momentul începerii ostilităţilor, principalele arme de care dispuneam erau rachetele autoghidate, fulgerele globulare telecomandate şi diversele adaptări ale fasciculului Klydon. Fiecare membru al Flotei le avea în dotare şi, cu toate că inamicul deţinea arme similare, puterea instalaţiilor sale era în general mai redusă. În plus, noi ne bizuiam pe o Cercetare

Militară mult mai puternică — iar cu acest avantaj iniţial, pur şi simplu nu puteam fi înfrânţi.

Campania a decurs conform planului, până la Bătălia celor Cinci Sori. Am câştigat-o, bineînţeles, totuşi rezistenţa duşmanilor a fost mai puternică decât ne aşteptaserăm. Ne-am dat seama că victoria finală avea să fie obţinută mai dificil şi mai târziu decât apreciaserăm iniţial. De aceea, s-a convocat o întrunire a comandanţilor, în vederea discutării strategiei viitoare.

Pentru prima dată, la o asemenea întrunire a fost prezent şi profesorul-general Norden, noul şef al Cercetării, numit în funcţia respectivă în urma morţii lui Malvar, cel mai mare savant al nostru. Mai mult decât oricare alt factor, Malvar fusese responsabil pentru eficienţa şi forţa armelor noastre. Pierderea lui constituise o grea lovitură, totuşi nimeni nu se îndoia de capacitatea succesorului său, deşi mulţi dintre noi puneam sub semnul întrebării decizia numirii unui teoretician într-un post de o asemenea importanţă vitală. Am fost însă reduşi la tăcere de partizanii lui Norden.

Îmi reamintesc perfect impresia lăsată de profesor la acea reuniune. Consilierii militari erau îngrijoraţi şi, ca de obicei, apelau la ajutorul savanţilor. Era posibilă, au întrebat ei, o îmbunătăţire a armamentului existent, astfel ca actualul nostru avantaj să poată fi mărit?

Răspunsul lui Norden a fost surprinzător. Lui Malvar i se pusese nu o dată aceeaşi întrebare — iar el, întotdeauna, făcuse ceea ce-i solicitaserăm.

— Să fiu sincer, domnilor, a spus Norden, mă îndoiesc că-l putem îmbunătăţi. Actualul nostru armament şi-a atins, practic, limitele. Nu doresc să-mi critic predecesorul sau treaba excelentă făcută de Cercetarea Militară în ultimele câteva generaţii, dar oare nu vă daţi seama că de mai bine de un secol armele n-au cunoscut nici o modificare fundamentală? Mă tem că acesta este rezultatul unei tradiţii care a devenit conservatoare. De prea multă vreme, Cercetarea Militară s-a ocupat exclusiv de perfecţionarea unor arme vechi, în loc să conceapă altele noi. Din fericire, nici inamicul n-a fost mai înţelept — totuşi, nu putem garanta că situaţia va rămâne la fel pe viitor.

Intervenţia lui a provocat nelinişte în rândurile celor prezenţi, aşa cum desigur intenţionase. Fără ezitare, el şi-a lansat atacul decisiv:

— Ceea ce dorim sunt arme noi, cu totul diferite faţă de cele întrebuinţate până acum. Desigur, realizarea lor va cere un timp, însă imediat după numirea mea în această funcţie am înlocuit o parte din cercetătorii bătrâni cu oameni tineri şi am abordat câteva direcţii neexplorate, care se dovedesc foarte promiţătoare. Eu sunt convins că în curând vom declanşa o revoluţie în domeniul armamentului.

Noi eram oarecum sceptici. Tonul bombastic al lui Norden ne făcea suspicioşi. Pe atunci, nu ştiam că el nu promitea nimic care să nu fi fost deja aproape desăvârşit în laborator. În laborator -acesta este amănuntul vital.

Norden şi-a demonstrat capacităţile în mai puţin de o lună, când ne-a prezentat Sfera Anihilatoare, care producea dezintegrarea totală a materiei pe o rază de câteva sute de metri. Puterea noii arme ne-a ameţit şi am fost gata să trecem peste principalul ei neajuns: faptul că era o sferă, şi astfel îşi distrugea propriul echipament complicat de generare chiar în momentul acţionării. Desigur, asta însemna că nu putea fi întrebuinţată pe nave, ci doar pe rachete teleghidate. Imediat, s-a demarat un amplu program de adaptare a tuturor proiectilelor, pentru a le face capabile să poarte noua armă. Pe moment, au fost suspendate orice acţiuni ofensive.

Acum înţelegem că aceea a reprezentat prima noastră eroare. Eu continuu totuşi să consider că a fost una involuntară — la data respectivă, ni se păruse că tot armamentul existent devenise învechit peste noapte şi începuserăm să-l privim chiorâş, fiind convinşi că abia ne asigura supravieţuirea. Nu apreciaserăm însă în mod corect ordinul de mărime al sarcinii pe care ne-o asumaserăm şi nici durata necesară implementării superarmei revoluţionare. În ultima sută de ani, nu existase ceva similar şi, prin urmare, nu deţineam o experienţă care să ne fie de folos.

Problema adaptării s-a dovedit mult mai dificilă decât anticipaserăm, întrucât rachetele standard aveau dimensiuni prea mici, a fost necesară conceperea unei noi clase de proiectile. La rândul său, acest "amănunt" a avut drept consecinţă faptul că doar navele mari puteau lansa Sfera;

totuşi, am fost pregătiţi să acceptăm penalizarea. După şase luni, crucişătoarele Flotei au fost echipate cu Sfere. Testele şi manevrele de antrenament se dovediseră satisfăcătoare şi eram pregătiţi să intrăm în luptă. Norden fusese deja proclamat artizanul victoriei, în uralele tuturor, şi promisese arme şi mai spectaculoase.

După aceea, s-au petrecut două incidente. În decursul unei misiuni de antrenament, un crucişător s-a volatilizat şi o comisie de investigare a demonstrat că, în anumite condiţii, aparatele radar ale navei puteau să activeze Sfera, imediat după lansare. Modificarea ce se impunea pentru înlăturarea defectului era banală, dar a determinat o întârziere de încă o lună, ceea ce a dus la apariţia unor divergenţe între cercetători şi personalul militar. Tocmai când eram gata să pornim, Norden a anunţat că raza de acţiune a Sferei fusese sporită de zece ori, amplificând astfel de o mie de ori şansele distrugerii unei nave duşmane.

Ca atare, au reînceput modificările, dar toată lumea a fost de acord că întârzierea îşi avea rostul ei, urmând să fie neutralizată graţie rezultatelor spectaculoase. Între timp, însă, inamicii, încurajaţi de încetarea ofensivei noastre, făcuseră o incursiune neaşteptată. Lipsite de proiectilele care nu se mai fabricau, navele noastre fuseseră silite să se retragă. În felul acesta, am pierdut sistemele Kurane şi Florarus, precum şi fortăreaţa planetară Rhamsardson.

A fost o lovitură neplăcută, totuşi nu foarte serioasă, fiindcă sistemele capturate de duşmani fuseseră ostile şi dificil de administrat. Nu aveam absolut nici o îndoială că ne puteam recâştiga poziţia în curând, imediat ce noua armă devenea operaţională.

Speranţele ni s-au împlinit doar parţial. Când am reluat ofensiva, am fost nevoiţi s-o facem cu mai puţine Sfere decât plănuiserăm, acest lucru reprezentând un motiv al succesului nostru limitat. Celălalt motiv a fost însă mai serios.

În vreme ce noi căutam să echipăm cât mai multe nave cu arma irezistibilă, inamicul construise fără încetare. Navele sale erau de tip vechi, dotate cu armament clasic... dar le depăşeau ca număr pe ale noastre. Când am intrat în luptă, am constatat că adesea ni se opunea un număr dublu de forţe, comparativ cu cel estimat, ceea ce determina confuzii de selectare a

ţintelor de către dispozitivele automate, provocând rateuri superioare celor anticipate. Pierderile inamicului erau şi ele considerabile, întrucât atunci când o Sferă îşi atingea obiectivul distrugerea era absolut sigură, totuşi balanţa nu se înclina în favoarea noastră în măsura sperată.

În plus, în timp ce principalele flote erau angajate în bătălie, inamicul a lansat o acţiune îndrăzneaţă asupra unor sisteme superficial apărate, Eriston, Duranus, Carmaridos şi Pharanidon, ocupându-le din nou. În felul acesta, ne confruntam cu o ameninţare situată la numai cincizeci de ani-lumină de planetele noastre natale.

La următoarea întrunire a comandanţilor, s-a declanşat o cascadă de acuzaţii. Majoritatea îl implicau pe Norden — contraamiralul Taxaris, care susţinea că, mulţumită irezistibilei noastre arme, deţineam o poziţie strategică mult mai proastă decât cea iniţială, a fost cel ce a condus corul nemulţumiţilor. Ar fi trebuit, reproşase el, să fi continuat construirea navelor convenţionale, împiedicând astfel pierderea superiorităţii numerice.

Norden a fost la fel de furios şi i-a denumit pe comandanţi cârpaci nerecunoscători. L-am simţit totuşi îngrijorat — aşa cum eram cu toţii — din cauza întorsăturii neaşteptate a evenimentelor. El a lăsat să se înţeleagă că ar putea exista o modalitate mai rapidă de remediere a situaţiei. Ştim acum că Cercetarea lucra de mulţi ani la Analizorul Militar, însă în acel moment respectiva invenţie ne-a apărut ca o revelaţie şi probabil că ne-a ameţit cu prea multă uşurinţă. Argumentele lui Norden au fost, de asemenea, seducător de convingătoare. Ce conta, a spus el, dacă inamicul avea de două ori mai multe nave... dacă noi ne puteam dubla, ba chiar tripla, eficienţa? Pe durata a zeci de ani, factorul limitativ al războaielor fusese de natură biologică, nu mecanică; devenise tot mai dificil ca o singură minte, sau grup de minţi, să facă faţă complexităţilor rapid schimbătoare ale bătăliilor din spaţiul tridimensional. Matematicienii lui Norden analizaseră toate disputele clasice din trecut şi demonstraseră că, până şi în cazul victoriilor, operaserăm în mod frecvent cu mai puţin de jumătate din eficienţa teoretică a formaţiunilor de luptă.

Analizorul de război urma să modifice complet situaţia, înlocuind statul major cu calculatoarele electronice. Ideea nu

reprezenta o noutate în plan teoretic, dar până atunci nu fusese decât o utopie. Multora dintre noi le-a venit greu să creadă că depăşise stadiul de vis; cu toate acestea, după ce am simulat câteva confruntări foarte complexe, am fost convinşi de realitatea lui.

S-a decis echiparea celor patru flote principale cu câte un Analizor, plasat la bordul navei-amiral. Din clipa aceea, au început necazurile... deşi aveam s-o aflăm mult mai târziu.

Un Analizor conţinea aproape un milion de cipuri, fiind nevoie de o echipă de cinci sute de tehnicieni pentru operare şi întreţinere. Era aproape imposibil de îmbarcat atâta personal suplimentar pe o navă militară; de aceea, navele-amiral au trebuit să fie însoţite de pacheboturi modificate, destinate tehnicienilor din schimburile inactive. De asemenea, instalarea în sine a constituit un proces lung şi obositor, care, prin eforturi supraomeneşti, s-a încheiat în şase luni.

Apoi, spre surpriza noastră, ne-am confruntat cu altă criză. Pentru operarea Analizoarelor fuseseră selectaţi aproape cinci mii de specialişti, trimişi să urmeze un curs intensiv la Centrul de Instruire Tehnică. După şapte luni, zece la sută dintre ei suferiseră depresii nervoase şi doar patruzeci la sută absolviseră cursul.

Din nou, incriminările au pornit să curgă în toate direcţiile. Bineînţeles, Norden a declarat că Cercetarea Militară nu putea fi acuzată, atrăgându-şi astfel duşmănia Personalului şi Instruirii. În cele din urmă, s-a decis că unica soluţie viabilă o reprezenta utilizarea a două din cele patru Analizoare, urmând ca după instruirea altor tehnicieni să intre în luptă şi celelalte. Nu prea aveam timp de pierdut, pentru că inamicul îşi continua ofensiva şi moralul îi crescuse.

Prima flotă dotată cu Analizor a primit misiunea de recucerire a sistemului Eriston. Printr-un hazard specific războiului, pachebotul cu tehnicieni s-a lovit de o mină spaţială. O navă de război ar fi putut supravieţui exploziei, însă pachebotul a fost complet distrus, cu tot personalul de la bord. Drept urmare, operaţiunea s-a contramandat.

Cealaltă expediţie a repurtat ceva mai mult succes… cel puţin la început. Nu exista nici o îndoială că Analizorul era capabil de isprăvile afirmate de proiectanţii lui; în consecinţă, inamicii au suferit-o înfrângere grea în prima bătălie şi s-au

retras, abandonând sistemele Saphron, Leucon şi Hexarenax. Probabil însă că serviciul lor de informaţii remarcase modificarea tacticii noastre, ca şi inexplicabila prezenţă a unui pachebot în mijlocul flotei. Probabil observaseră că şi prima flotă fusese însoţită de o navă similară... şi că se retrăsese după distrugerea acesteia.

În următoarea bătălie, inamicul s-a folosit de superioritatea lui numerică pentru a lansa o contraofensivă copleşitoare asupra navei-amiral şi a pachebotului lipsit de mijloace defensive. Duşmanii s-au aruncat în luptă orbeşte, fără să se sinchisească de pierderile pe care la sufereau — evident, ambele nave erau puternic protejate — şi atacul lor a fost încununat de succes. Rezultatul a consemnat decapitarea flotei noastre întrucât revenirea la vechile metode operaţionale s-a dovedit imposibilă. Ne-am retras din faţa asalturilor susţinute, şi astfel am pierdut sistemele recâştigate, alături de Lorymia, Ismarnus, Beronis, Alpharidon şi Sideneus.

În această fază, contraamiralul Taxaris şi-a exprimat nemulţumirea faţă de Norden sinucigându-se, iar eu am preluat comanda supremă.

Acum, situaţia era atât gravă, cât şi iritantă. Cu un conservatorism încăpăţânat şi dovedind o totală lipsă de imaginaţie, inamicul continua să avanseze cu navele sale vechi şi ineficiente, dar foarte numeroase. Era exasperant să-ţi dai seama că dacă ne-am fi mulţumit să construim nave, fără să cercetăm arme noi, am fi deţinut o poziţie mult mai avantajoasă. S-au desfăşurat o serie de întruniri tumultuoase, în care Norden le-a luat apărarea cercetătorilor, iar ceilalţi au dat toată vina pe aceştia. Dificultatea provenea din faptul că profesorul nu se lăudase câtuşi de puţin cu capacităţile armelor sale; exista câte o scuză perfectă pentru fiecare dezastru. Cea mai mare nenorocire o reprezenta faptul că nu mai puteam reveni în punctul de plecare — căutarea armei totale trebuia să continue. La început, reprezentase un lux ce ar fi scurtat războiul; acum, însă, devenise o necesitate... dacă voiam să învingem.

Noi ne apăram, dar şi Norden ajunsese în corzi. Era mai hotărât ca oricând să restabilească prestigiul lui şi al Cercetării Militare. Numai că noi fuseserăm dezamăgiţi în două rânduri şi nu intenţionam să repetăm greşelile. Fără îndoială, cei

douăzeci de mii de cercetători ai lui Norden urmau să producă multe arme, dar nimic nu ne mai putea impresiona.

Ne-am înşelat, însă! Arma finală era ceva atât de fantastic încât chiar şi acum îmi vine greu să cred că a existat vreodată. Numele ei nevinovat, evaziv- Câmpul Exponenţial — nu lăsa să se ghicească nimic din potenţialul ei real. Câţiva matematicieni ai lui Norden o descoperiseră în decursul unor cercetări pur teoretice în domeniul proprietăţilor spaţiului şi, spre surpriza generală, rezultatele lor se dovediseră realizabile în plan fizic.

Modul de funcţionare al Câmpului pare greu de explicat unor necunoscători. Conform descrierii tehnice, "se produce o stare exponenţială a spaţiului, astfel încât o distanţă finită din spaţiul normal, liniar, poate deveni infinită în pseudospaţiu". Norden ne-a oferit o analogie pe care unii dintre noi am găsit-o utilă. Fenomenul era similar cu deplasarea infinită a centrului unui disc plat din cauciuc -care reprezenta o regiune a spaţiului normal. Circumferinţa discului rămânea nemodificată, însă "diametrul" lui devenea infinit. Cam aşa acţiona un generator de Câmp asupra spaţiului din jurul său.

Să presupunem, de exemplu, că o navă având la bordul ei un astfel de generator era înconjurată de inamici. Dacă aceasta activa Câmpul, **toate** navele inamice ar fi crezut că fuseseră brusc aruncate în neant. În realitate, circumferinţa cercului pe care se aflaseră ele ar fi rămas constantă; doar drumul până în centru ar fi devenit infinit, fiindcă, pe măsură ce se deplasau, distanţele creşteau, odată cu modificarea "scării" spaţiale.

Era o situaţie de coşmar, dar una extrem de utilă. Nimic nu putea să atingă o navă purtătoare de Câmp; chiar dacă se găsea în mijlocul unei flote duşmane, rămânea la fel de inaccesibilă ca şi cum s-ar fi aflat în celălalt capăt al Universului. Bineînţeles, nu se putea angaja în luptă fără să dezactiveze Câmpul, totuşi deţinea suficiente avantaje, nu numai în plan defensiv, ci şi în cel ofensiv. O navă dotată cu Câmp se putea apropia de o flotă duşmană fără să fie depistată, materializându-se pe neaşteptate în centrul ei.

De data aceasta, noua armă părea lipsită de puncte nevralgice. Nu mai trebuie să spun că am examinat-o pe toate feţele înainte de a ne angaja în implementarea ei. Din fericire, echipamentul era relativ simplu şi nu necesita personal de operare numeros. După destule dezbateri, am hotărât s-o

lansăm în producţie, pentru că ne dăduserăm seama că nu mai aveam mult timp la dispoziţie, iar războiul luase o turnură nedorită. Pierduserăm aproape în totalitate sistemele cucerite iniţial şi forţele inamice făcuseră deja câteva incursiuni în propriul nostru sistem stelar.

Am izbutit să ţinem duşmanul în şah, în vreme ce Flota a fost reechipată şi s-au stabilit noile tactici de luptă. Pentru folosirea operaţională a Câmpului, era necesară localizarea unei formaţiuni inamice, stabilirea traiectoriei de interceptare şi apoi activarea generatorului pentru perioada de timp calculată. La dezactivarea Câmpului — dacă nu fuseseră greşite calculele — apăreai în mijlocul inamicului şi puteai produce suficiente pagube profitând de confuzia rezultată, iar în final te retrăgeai în mod similar.

Primele teste s-au dovedit satisfăcătoare şi echipamentul părea fiabil. S-au executat numeroase simulări de atacuri şi echipajele s-au obişnuit cu noua tehnică. Am însoţit una dintre misiunile test şi îmi amintesc cu exactitate impresiile pe care le-am avut după activarea Câmpului. Navele din jur au părut că se micşorează, ca şi cum s-ar fi aflat pe suprafaţa unui balon ce se dilata; după o clipă, au pierit complet. Au dispărut şi stelele, totuşi am observat că galaxia continua să fie vizibilă sub forma unei dungi de lumină în jurul navei. Raza virtuală a pseudospaţiului nostru nu era de fapt infinită, ci măsura câteva sute de mii de ani-lumină — ca atare, distanţa până la stelele cele mai îndepărtate ale sistemului nostru nu se mărise prea mult, deşi cele mai apropiate dispăruseră, desigur.

Totuşi, manevrele de antrenament au trebuit să fie anulate înainte de a se termina, datorită unei avalanşe de defecţiuni tehnice minore, manifestate mai cu seamă la sistemele de comunicaţii. Deşi lipsite de importanţă, acestea erau suficient de agasante pentru a decide revenirea la bază.

În acel moment, inamicul a lansat ceea ce evident se dorea a fi atacul său decisiv împotriva fortăreţei Itan, de la graniţa sistemului nostru solar. Flota a fost silită să intre în luptă înainte de efectuarea reparaţiilor.

Inamicul trebuie să fi crezut că descoperiserăm secretul invizibilităţii, aşa cum se şi întâmplase dintr-un anumit punct de vedere. Navele noastre s-au ivit pe neaşteptate, producând

distrugeri însemnate... o vreme. După aceea, s-a petrecut ceva surprinzător şi inexplicabil.

Când au început necazurile, eu comandam nava-amiral **Hircania.** Acţionaserăm ca unităţi independente, fiecare având un obiectiv prestabilit. Detectoarele noastre au observat o formaţiune duşmană aflată la distanţă medie şi ofiţerii de navigaţie i-au determinat cu precizie poziţia. Am operat modificarea de traiectorie şi am conectat generatorul.

Câmpul Exponenţial a fost activat în clipa când ar fi trebuit să trecem prin centrul formaţiunii inamice. Spre consternarea noastră, am ieşit în spaţiul normal, la o distanţă de multe sute de kilometri... iar când am găsit inamicul, el ne reperase deja. Ne-am retras şi am încercat din nou. Şi de data aceea am nimerit departe de duşman, fiind din nou detectaţi.

Era limpede că se întâmplase ceva. Am încălcat regula ce interzice comunicaţiile în timpul bătăliei şi am încercat să contactăm alte nave din Flotă, pentru a vedea dacă avuseseră necazuri similare. N-am izbutit, însă; eşecul nostru depăşea orice putere de înţelegere, fiindcă aparatura de comunicaţii părea să funcţioneze perfect. Puteam doar presupune, deşi era incredibil, că restul Flotei fusese nimicit.

Nu doresc să descriu revenirea la bază a unităţilor risipite ale Flotei... Pierderile noastre fuseseră neglijabile, însă echipajele erau complet demoralizate. Aproape toate pierduseră legăturile cu celelalte şi constataseră că aparatura de reglare a tirului provoca erori inexplicabile. În mod evident, Câmpul Exponenţial constituia cauza tuturor problemelor, în ciuda faptului că acestea se manifestaseră doar după dezactivarea lui.

Explicaţia a sosit prea târziu ca să ne mai fie de folos, iar demiterea finală a lui Norden a reprezentat o consolare prea măruntă pentru pierderea războiului. După cum am explicat, generatoarele de Câmp produceau deformarea rapidă a spaţiului, distanţele părând tot mai mari pe măsura apropierii de centrul pseudospaţiului artificial. La dezactivarea Câmpului, condiţiile reveneau la normal.

Dar nu în mod perfect. Niciodată nu era posibilă o refacere exactă a stării iniţiale. Activarea şi dezactivarea Câmpului echivalau cu o alungire şi o contracţie a navei purtătoare de generator, însă exista şi un efect de histerezis, iar starea

iniţială nu putea fi perfect reprodusă, datorită miilor de modificări electrice şi de deplasări ale materiei de la bordul navei pe durata cât Câmpul fusese activ. Asimetriile şi distorsiunile respective se cumulau şi, deşi rareori atingeau o fracţiune dintr-un procent, nici nu era nevoie de mai mult. Echipamentele de mare precizie pentru reglarea tirului şi circuitele din aparatura de comunicaţii se dereglau complet. O navă izolată nu putea detecta niciodată modificările; doar atunci când îşi compara echipamentul cu cel al altei nave ori încerca să comunice cu aceasta, îşi putea da seama ce se întâmplase.

Este imposibil să vă descriu haosul rezultat. Nici o componentă a unei nave nu mai prezenta garanţia funcţionării pe altă navă. Nici chiar şuruburile şi piuliţele nu mai erau interşanjabile, iar piesele de schimb deveneau inutile. Cu timpul, s-ar fi putut să depăşim şi aceste dificultăţi, dar navele inamice atacau deja cu miile, folosind arme care lăsau impresia că sunt cu câteva secole în urmă faţă de cele inventate de noi. Măreaţa noastră Flotă, schilodită de propria-i ştiinţă, s-a luptat din răsputeri până a fost copleşită şi silită să se predea. Navele dotate cu Câmpuri continuau să fie invulnerabile, dar deveniseră aproape inutile ca forţe combatante. De fiecare dată când cuplau generatoarele pentru a scăpa de atacurile inamice, distorsiunile permanente ale aparaturii lor se amplificau. Într-o lună, totul a luat sfârşit.

Aceasta este istoria adevărată a înfrângerii noastre, pe care pun la dispoziţia Tribunalului. După cum am spus, dau prezente declaraţie pentru a neutraliza calomniile ce au circulat pe seama oamenilor care au luptat sub comanda mea şi pentru a-i demasca pe adevăraţii responsabili ai dezastrului nostru.

Iată acum şi cererea mea — ţinând cont de cele povestite, cred că Tribunalul îşi va da seama că nu reprezintă o simplă toană şi, ca atare, sper că mi-o va satisface.

Desigur, Tribunalul este conştient că supravegherea permanentă la care suntem supuşi zi şi noapte, precum şi condiţiile de trai ne provoacă destulă suferinţă. Cu toate acestea, nu mă plâng de ele; nu mă plâng nici de faptul că numărul insuficient de celule a atras după sine întemniţarea noastră câte doi laolaltă.

Nu voi putea fi însă tras la răspundere pentru acţiunile mele viitoare, dacă voi mai fi silit să împart aceeaşi celulă cu profesorul Norden, fostul şef al Cercetării Militare din cadrul forţelor mele armate.
